

Divadlo mělo hezký název – V louži. Někdo si dal práci a přišel na to, že zde uprostřed města, v místech, kde ve dvacátých a třicátých letech panoval nejdivočejší stavební ruch, jenž vytvořil spleť paláců, pasáží, správních budov, restaurací, kin a hotelů, vedla kdysi ve středověku ulička právě onoho pozoruhodného jména – V louži. Architektům zbylo v suterénech mezi sály, kuchyněmi a kotelny místo, kam se jim podařilo umístit kabaretní divadélko. A potom tam byl bar a potom skladiště, až někdo tenhle prostor vzkřísil, nechal upravit, a tak se zrodilo intimní divadlo; nahoře vchod, pokladna a šatna, pak dolů po schodech, foyer s barovým pultem, nějaké lavice kolem stěn, stolky, pár křesel a nevelký sál, kde vzadu byla okénka promítací kabiny a dveře, které do ní vedly, vpředu mělké jeviště, hned za černým horizontem zeď, vlevo za portálem kukaň pro osvětlovače, vpravo dvě kabinky pro účinkující, třetí zasunutá pod schodiště do foyeru a potom ještě železné příkré schody ke dveřím pro účinkující. Ústily na odpočívadlo hlavního schodiště.

Na jeviště žlutě svítilo pracovní světlo. Vlevo seděl v křesle známý herec Karel Holátko. V ruce držel knihu. Vpravo u klavíru komponista Milan Fišárek, kousek vpředu u dřevěného pultíku stál s nástrojem v ruce hoboista Ladislav Budník. Dole v hledišti u pultíku osvětleného malou lampičkou seděl režisér Václav Vokoun.

„To nedozkoušíme,“ řekl mrzutě hoboista. „Je málem půl čtvrtý.“

„Je přesně patnáct hodin deset minut,“ opravil ho Václav Vokoun. „Prosím, pane Holátko, já si vážím vašeho pojetí, ale rozumíte, Mácha je romantik. Já bych rád, aby zazněla v kontrastu ta strohost Milanovy hudby a ona romantická melodie Máchova verše.“

Holátko hleděl někam do tmy za režiséra a snad přemýšlel o tom, zda se ještě dožije času, kdy nějaký komponista napíše hudbu zcela romantickou a režisér na něm bude chtít, aby četl Máj jako večerní zprávy v rozhlase; to kvůli kontrastu. Věk, zkušenost a moudrost

ho naučily shovívavému klidu. „Rozumím, pane režisér,“ řekl. „Tak dva řádky zpět, prosím.“

Večer byla premiéra. Jedno z posledních představení celé divadelní sezóny.

Fišárek sáhl do kláves a hobojsa zahrál dva tóny, když se ozvalo nějaké bouchnutí, něco zadunělo a potom následovalo několik tlumených ran.

„To nejde,“ řekl Budník zoufale. „To nejde, když tady nebude klid.“

Režisér vyskočil. „Pane Kotouč!“ Nic se neozvalo. „Klid prosím, pane Kotouč!“

Ani teď se pan Kotouč neohlásil. Ale v prostorách divadla byl už klid, takže zkouška mohla pokračovat.

Snad proto, že bylo venku, nahoře, veselé a rušné sobotní odpoledne, letní, horké a jasné, vypadali ti čtyři opuštěně a smutně.

Snad se tak cítili, před černým horizontem, v příšeří divadélka V louži.

2

Naproti bílým budovám Tiskové agentury, která nad střechy vystrkovala dráty a stožár antén, seděl u okna snack baru Vladimír Novák. Mrzutě se díval na ulici přeplněnou auty. Všechno odjíždělo na neděli ven, jen jemu bylo údělem dusit se mezi činžáky. Vypil nedobrou kávu a cucal teplou minerálku. Každou chvíli pohlédl na hodinky.

Vyhrabal z peněženky dva pětadvacetníky. Chvíli si s nimi hrál, jako by se rozhodoval, jestli má zavolat nebo ne, potom se rozhodl a zamířil do kouta místnosti k boxu, kde byl telefonní automat. „Paní Novákovou, dálnopis,“ řekl. Chvíli čekal. „Paní Novákovou,“ opakoval.

„Není tady,“ řekl mu ženský hlas. „Kdo volá?“

„Její manžel.“